

Arrest

nr. 216 496 van 7 februari 2019
in de zaken RvV X / VIII en RvV X/VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: in de zaak X
ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

In de zaak X
ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 28 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 april 2017 tot afgifte van een inreisverbod (zaak X).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 26 mei 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 april 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot afgifte van een inreisverbod (zaak X)

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 22 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaten V. NEERINCKX en A. HAEGEMAN loco B. SOENEN, die verschijnen voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 april 2017 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing houdende de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd als volgt:

*“Aan de Heer
[...]*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 26.04.2017.(1)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 1, alinea 1:

- 10° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde
- artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart. (PV HV.55.LE.003833/2017 van de politie zone van AMOW.)

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn adres door te geven aan de autoriteiten.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12.11.2013. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen.

Het hele gezin zal België moeten verlaten. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM.”

Deze beslissing wordt aangevochten in het beroep gekend onder het nr. X.

1.2. Op dezelfde datum wordt aan verzoeker een inreisverbod opgelegd voor de duur van drie jaar, op de volgende gronden:

*“Aan de Heer, die verklaart te heten(1):
[....]*

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 25.04.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

■ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

□ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn adres door te geven aan de autoriteiten.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart. (PV HV.55.LE.003833/2017 van de politie zone van AMOW.)

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12.11.2013.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen.

Het hele gezin zal België moeten verlaten. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

Deze beslissing wordt aangevochten in de beroepen gekend onder de nrs. X en X.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Artikel 39/68-2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt het volgende:

"Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften."

2.2. Ter zitting stelt de raadsman van verzoeker in de zaak 205 119 dat deze regeling enkel van toepassing is wanneer het gaat om meerdere ontvankelijke verzoekschriften en betoogt dat, indien zou blijken dat het beroep in de zaak X laattijdig is, de voormelde bepaling geen toepassing vindt.

De raadsman van de verzoekende partij in de zaak X stelt dat het beroep tijdig werd ingediend en betoogt dat het verzoekschrift ruimer is, nu erin niet alleen het inreisverbod wordt aangevochten, maar ook het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat het beroep tegen deze laatste beslissing sowieso moet worden onderzocht.

2.3. Het onderzoek naar de toepassing van artikel 39/68-2, eerste lid van de Vreemdelingenwet maakt, zoals de raadsman van verzoeker in de zaak X correct stelt, een onderzoek naar de ontvankelijkheid van de beide verzoekschriften noodzakelijk.

Artikel 39/57, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het beroep moet worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

Luidens §2, 3° van deze bepaling begint de beroepstermijn te lopen, wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst.

De vervalddag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.

De beide bestreden beslissingen werden aan verzoeker afgegeven op 25 april 2017. De beroepstermijn begon dus te lopen op 26 april 2017. De laatst nuttige dag om het beroep in te dienen was derhalve 25 mei 2017.

Het beroep, gekend onder het nr. X werd ingediend op 28 april 2017 en is dus tijdig.

Aangezien het beroep gekend onder het nr. X werd ingediend op 26 mei 2017, is het laattijdig. Ter zitting worden door verzoeker geen argumenten aangevoerd die daar anders over doen denken.

2.3. Het beroep gekend onder het nr. X is derhalve onontvankelijk ratione temporis en moet worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep gekend onder het nr. X

3.1. Het middel bestaat uit vier middelonderdelen, uit dewelke telkens blijkt dat verzoeker het niet eens is met de motivering van de duur van het inreisverbod. Het luidt als volgt:

“(I) EERSTE SCHENDING

5.

Dat de terugkeer van verzoeker naar Albanië geen schending inhoudt van art. 8 EVRM vormt geen afdoende verantwoording voor het opleggen van een welbepaalde duur van het inreisverbod.

Hoogstens kunnen deze overwegingen verantwoorden waarom aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod worden opgelegd, doch niet waarom voor de maximumduur van het inreisverbod wordt gekozen.

Inzoverre de duur van het inreisverbod gesteund is op deze overwegingen, kan enkel vastgesteld worden dat deze overwegingen de vereiste relevantie missen en verzoeker niet toelaten te begrijpen waarom voor de maximumduur van het inreisverbod wordt gekozen.

De betreffende overwegingen kunnen evengoed het opleggen van een inreisverbod voor een periode van bijv. 1 jaar of 2 jaar verantwoorden.

(II) TWEEDE SCHENDING

6.

De bestreden beslissing overweegt anderzijds dat verzoeker niet zou getwijfeld hebben om op illegale wijze in België te verblijven.

De overwegingen in de bestreden beslissing terzake de gesuggereerde hardnekkigheid van het illegaal verblijf in wezen enkel een parafrasering vormen van het gegeven dat verzoeker niet heeft voldaan aan zijn terugkeerverplichting.

Hoewel de arresten van uw Raad geen precedentwaarde hebben, kan wel nuttig worden verwezen naar het arrest van uw Raad dd. 22 juni 2015 in de zaak RvV X/11, en meer bepaald naar volgende overweging:

" De vaststelling dat de verzoeker weigert vrijwillig te vertrekken en dat er een duidelijke onwil is om het grondgebied te verlaten, voegen in wezen niets toe aan de vaststelling dat verzoeker niet aan de

terugkeerverplichting heeft voldaan. Alle vaststellingen zijn terug te brengen dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 19 juni 2012. "

En nog:

" De enkele vaststelling dat de verzoeker niet voldeed aan de terugkeerverplichting vermits hij geen gevolg gaf aan het op 19 juni 2012 betekende bevel om het grondgebied te verlaten, vaststelling die vervolgens wordt geparajaseerd in de vaststellingen dat de verzoeker vrijwillig weigert te vertrekken en dat er een duidelijke onwil is om het grondgebied te verlaten, volstaat niet. De voornoemde vaststellingen kunnen weliswaar op zich de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod gronden, doch zij laat de verzoeker niet toe de redenen te kennen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd met de — in het loutere geval dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan- wettelijke voorziene maximumduur van 3 jaar. " Terzake kan ook nuttig verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State dd. 22 maart 2016 (nr. 234.228):

" De vaststelling dat verzoeker geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied te verlaten houdt niets anders in dan de vaststelling dat verzoeker niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting en kan dan ook niet worden voorgesteld als een afzonderlijke motivering. "

Deze overweging geldt mutatis mutandis ook voor onderhavige zaak: de verwijzing naar het eerdere (en enige) bevel om het grondgebied te verlaten is in wezen niets anders dan de vaststelling dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de terugkeerverplichting.

De duur van het inreisverbod dient het voorwerp uit te maken van een afzonderlijke motivering, welke in casu ontbreekt, minstens gebrekkig te noemen is.

(III) DERDE SCHENDING

1.

De Staatssecretaris wijst anderzijds - op sibillijnse wijze — op "het belang van de immigratiecontrole" om de duur van het inreisverbod te verantwoorden.

Dit is de nieuwe stereotype motivering voor de bepaling van de duur van het inreisverbod.

Het belang van een immigratiecontrole (dit is overigens een heel vage notie, welke voor verschillende interpretaties vatbaar is) is evident, doch verantwoordt op zich niet waarom de ene of de andere duur van een inreisverbod wordt opgelegd.

Ook een inreisverbod van 1 jaar kan in het belang van de immigratiecontrole worden geacht; de algemene notie van immigratiecontrole voldoet niet aan de verplichting tot individuele motivering en laat niet toe te begrijpen waarom precies voor een periode van 3 jaar wordt geopteerd.

(IV) VIERDE SCHENDING

8.

De bestreden beslissing is ook gesteund op de assumptie dat verzoeker zonder de daartoe vereiste machtiging zou gewerkt hebben, en de economische en sociale belangen hiertegen dienen beschermd te worden.

Louter op grond van de overweging dat verzoeker gewerkt zou hebben zonder de vereiste machtiging wordt verzoeker (minstens impliciet) beschouwd als een gevaar voor de openbare orde.

De loutere verwijzing naar een (vermeende) wetsovertreding vormt geen afdoende motivering om verzoeker te libelleren als "gevaar voor de openbare orde" (= de sociale en economische belangen).

Mutatis mutandis kan worden gewezen op volgende rechtspraak van uw Raad (RvV 14 juni 2016, nr. 169.732) (...):

Er dient, in navolging van de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel te worden benadrukt dat het niet volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande verstoring van de maatschappelijke orde. Er moet daarnaast ook sprake zijn van een 'werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast opdat een gevaar voor de openbare orde kan worden weerhouden. Hiertoe mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding. Dit dient geval per geval te worden beoordeeld aan de hand van de persoonlijke gedragingen van de betrokken vreemdeling.

De Raad benadrukt aldus dat het aan het bestuur toekomt om aannemelijk te maken dat er in hoofde van verzoekster sprake is van een gevaar voor de openbare orde, nu het dit als reden hanteert om een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek en een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. In casu besluit het bestuur tot een gevaar voor de openbare orde op basis van de enkele vaststelling dat verzoekster al werkend werd aangetroffen zonder arbeidskaart. Er blijkt in casu noch uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissingen 7elf dat het bestuur ook heeft beoordeeld of afgewogen in welke mate op basis van de ze vaststelling dient te worden aangenomen dat er ook sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast of van een risico op een nieuwe schending van de openbare orde. Zo voorzag verweerder in het bevel om het grondgebied te verlaten ook eenzelfde motivering "Geen arbeidskaart/Geen beroepskaart — PV nr opgesteld door arbeidsinspectie" zowel om te verantwoorden dat verzoekster een bevel werd gegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 8° van de Vreemdelingenwet als om te stellen dat zij overeenkomstig artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet een gevaar zou vormen voor de openbare orde en zij geen termijn kreeg voor vrijwillig vertrek. Een voldoende individueel onderzoek of enige concrete betrachting om het evenredigheidsbeginsel te eerbiedigen, blijkt in casu niet.

Verweerder betoogt in de nota dat nu verzoekster zonder arbeidskaart aan het werk was, er een "evident" risico bestaat dat haar illegale activiteiten verderzet, waardoor hierover ook niet nader diende te worden gemotiveerd.

Dit gestelde doet evenwel geen afbreuk aan voormelde vaststelling dat noch uit de bestreden beslissingen zelf noch uit het administratief dossier blijkt dat de vereiste beoordeling werd gedaan op het ogenblik van het nemen van deze beslissingen. Dit kan niet worden rechtgezet door een a posteriori motivering in de nota. Daarnaast is dit gestelde door verweerder ook moeilijk in overeenstemming te brengen met voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie.

Dit betoog komt er zo in wezen op neer dat er bij vaststelling van een wetsovertreding een evident risico bestaat dat de betrokken vreemdeling ook in de toekomst nog dergelijke wetsovertredingen zal begaan. Verweerder kan niet worden gevolgd in dit standpunt nu het volgen van een dergelijke redenering erop zou neerkomen dat het bestuur ervan wordt ontheven in elke situatie afzonderlijk na te gaan in welke mate er sprake is van een "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast" en een geïndividualiseerd onderzoek te voeren. Er dient aldus te worden vastgesteld dat verweerder op dit punt kennelijk onredelijk heeft gehandeld en in strijd met artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Mutatis mutandis kan ook hier worden gesteld dat - louter op grond van de veronderstelling dat verzoeker éénmalig zou gewerkt hebben zonder de vereiste machtiging- verzoeker niet als een gevaar voor de openbare orde / onze sociale en economische belangen kan worden beschouwd."

2.3. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)"

Uit § 1, tweede lid, 1° volgt dat de minister of zijn gemachtigde ertoe gehouden is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen "indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan". Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval".

De bestreden beslissing is gesteund op artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist niet dat hem geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek, en dit is een element dat onlosmakelijk verbonden is met de verwijderingsmaatregel, die door verzoeker weliswaar werd aangevochten maar op onontvankelijke wijze, zoals blijkt uit punt 2. De beslissing houdende afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek is dus definitief, zodat in casu een inreisverbod kon worden opgelegd.

Artikel 74/11, §1 voorziet in verschillende gradaties voor wat betreft de duur van het inreisverbod. Zo kan in “standaardgevallen” een inreisverbod worden opgelegd tot drie jaar, kan deze termijn worden verlengd tot vijf jaar wanneer de betrokkene fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden, en kan deze termijn worden overschreden wanneer de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In ieder geval moet de duur van het inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900; RvS 22 maart 2016, nrs. 234.225, 234.228, 234.229, 234.230, 234.231 en 234.233)

De gemachtigde is in casu binnen de standaardtermijn gebleven en heeft geopteerd voor een termijn van drie jaar, rekening houdend met het feit dat dit geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt, dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en zonder de daartoe vereiste machtiging te werken, en gelet op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat niet zou zijn gemotiveerd waarom werd geopteerd voor de termijn van drie jaar. Het gegeven dat moet worden gemotiveerd waarom wordt geopteerd voor een bepaalde termijn impliceert niet dat ook moet worden gemotiveerd waarom een kortere termijn niet zou volstaan. Verzoeker wordt immers in de mogelijkheid gesteld om aan te tonen dat de termijn onwettig is, kennelijk onredelijk is, of het resultaat van een onzorgvuldige besluitvorming.

Verder blijkt uit het voorgaande dat verzoeker evenmin kan worden gevolgd waar hij erop alludeert dat het gestelde dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven het enige motief is dat de duur van het inreisverbod verantwoordt en dat dat, omdat het in wezen niets meer zou zijn dan de vaststelling dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, niet zou volstaan. De verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State is alleen al om die reden niet dienstig.

In de mate dat verzoeker elk van opgesomde elementen tracht te isoleren en stelt dat zij evengoed het opleggen van een inreisverbod van kortere duur zouden verantwoorden, moet erop worden gewezen dat de motivering uiteraard in haar geheel worden gelezen, en dat verzoeker dus moet aantonen dat het geheel van motieven de duur van het inreisverbod niet kan rechtvaardigen.

Verzoeker betwist niet dat het hele gezin illegaal is en België zal moeten verlaten zodat er geen schending is van artikel 8 van het EVRM. Verder toont hij niet aan waarom dit motief de vereiste relevantie zou missen.

Voorts is het op zich niet betwist dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en evenmin dat hij werd aangetroffen terwijl hij een beroepsactiviteit uitoefende zonder hiervoor te beschikken over de vereiste machtiging. Daargelaten de vraag of de juridische kwalificatie van de vastgestelde en niet-betwiste feiten, met name de betrapting op heterdaad op zwartwerk, zoals uit het administratief dossier blijkt, al dan niet correct is, moet worden vastgesteld dat ze in casu niet van belang is: de gemachtigde is immers, zoals reeds gesteld, binnen de standaardtermijn van maximum drie jaar gebleven enerzijds, en het kan niet redelijkerwijze worden betwist dat de betrapting op heterdaad op zwartwerk een feitelijk gegeven is dat deel uitmaakt van de specifieke omstandigheden van het geval, zoals artikel 74/11, §1, eerste lid dat oplegt, zodat de verwerende partij er rekening mee kon houden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod anderzijds.

Tot slot valt niet in te zien waarom de gemachtigde nadat hij de specifieke omstandigheden van het geval in acht heeft genomen, niet zou mogen wijzen op het belang van de immigratiecontrole. Zoals hiervoor reeds werd geoordeeld, heeft verzoeker kennis van de motieven die hebben geleid tot een

termijn van drie jaar en kan hij er zich tegen verdedigen, zodat niet moet worden gemotiveerd waarom het belang van de immigratiecontrole niet zou kunnen worden gevrijwaard bij een kortere termijn.

Verzoeker toont niet aan dat het bepalen van de duur van het inreisverbod onwettig is, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk, of dat de gemachtigde er niet afdoende over heeft gemotiveerd.

2.4. Het enig middel is niet gegrond, zodat het beroep moet worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken, gekend onder de nrs. X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS